

พระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒

ประมวลกฎหมายที่ดิน

ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์

คดีที่เอกชนเป็นโจทก์ยื่นฟ้องจำเลยที่ ๑ ซึ่งเป็นหน่วยงานทางปกครองและจำเลยที่ ๒ และที่ ๓ ซึ่งเป็นเจ้าหน้าที่ของรัฐว่า ร่วมกันสร้างถนนคอนกรีตรุกล้ำที่ดินของโจทก์โฉนดเลขที่ ๑๔๐๒๖ โดยโจทก์มิได้ยินยอมยกที่ดินให้เป็นทางสาธารณะ การที่จำเลยทั้งสามทำบันทึกยินยอมชดใช้ค่าเสียหาย โดยการส่งมอบที่ดินแปลงอื่นให้ แต่จำเลยทั้งสามไม่ปฏิบัติตามข้อตกลง จึงเป็นการกระทำละเมิด ขอให้บังคับจำเลยทั้งสามร่วมกันหรือแทนกันรื้อถอน ขนย้ายถนนคอนกรีตที่รุกล้ำรวมทั้งปรับปรุงที่ดินให้อยู่ในสภาพเดิมและห้ามยุ่งเกี่ยวกับที่ดินของโจทก์ ให้นำหลักโฉนดที่ดินที่สูญหายปกให้เรียบร้อยหรือดำเนินการรังวัดปักหมุดโฉนดที่ดินบริเวณที่ก่อสร้างถนน โดยให้จำเลยทั้งสามเป็นผู้ออกค่าใช้จ่ายและให้ชำระค่าขาดประโยชน์ ค่าขาดประโยชน์รายวัน นับถัดจากวันฟ้องเป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จแก่โจทก์ หากไม่สามารถดำเนินการได้ให้ชำระค่าเสียหายเป็นค่าที่ดิน พร้อมดอกเบี้ยนับแต่วันฟ้องเป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จแก่โจทก์ ส่วนจำเลยทั้งสามให้การว่า โจทก์ไม่ได้โต้แย้งการก่อสร้างถนน จำเลยทั้งสามส่งมอบที่ดินให้แก่โจทก์ทดแทนแล้ว โจทก์ยกที่ดินมีสภาพเป็นถนนให้แก่จำเลยที่ ๑ ถนนจึงเป็นทางสาธารณประโยชน์ประเภทพลเมืองใช้ร่วมกัน จำเลยทั้งสามจึงไม่ได้กระทำละเมิด โจทก์ไม่ได้รับความเสียหาย จึงไม่อาจเรียกค่าเสียหายได้ เห็นว่า เมื่อพิจารณาความมุ่งหมายของโจทก์ที่ฟ้องคดีต่อศาลก็เพื่อให้ศาลรับรองหรือคุ้มครองสิทธิในที่ดินของโจทก์ แต่การที่ศาลจะมีคำพิพากษาหรือคำสั่งตามคำขอของโจทก์ได้นั้น จำต้องพิจารณาให้ได้ความเสียก่อนว่า ที่ดินพิพาทเป็นกรรมสิทธิ์ของโจทก์ตามที่กล่าวอ้างหรือเป็นทางสาธารณประโยชน์เป็นสำคัญ แล้วจึงจะพิจารณาว่า การกระทำของจำเลยทั้งสามเป็นการละเมิดหรือไม่ แล้วจำเลยทั้งสามต้องรับผิดชอบใช้ค่าเสียหายหรือไม่เพียงใด จึงเป็นคดีพิพาทเกี่ยวกับสิทธิในที่ดิน อันอยู่ในอำนาจพิจารณาพิพากษาของศาลยุติธรรม